

בתי המשפט

בש"א 159912/06		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
ת.א. 016230/06			
31/07/2006	תאריך:	כב' השופטת תמר אברהמי	בפני:

	עיריית תל אביב	בעניין:
המבקשת (הנתבעת)	ע"י ב"כ עו"ד הרניב	
	נ ג ד	
	יצחק שירקני	
משיב (התובע)	ע"י ב"כ עו"ד רוטמן	

החלטה

1. לפני בקשה לסילוקה על הסף של תביעה להשבת תשלומי ארנונה ששולמו ביתר (לפי הטענה).

התביעה

2. המשיב מחזיק בבית מגורים ברחוב הגיבור האלמוני בתל-אביב (להלן: "הנכס").

לפי הנטען בכתב התביעה, בסמוך למועד סיום בניית הנכס בשנת 1981 ביצעה העירייה (המבקשת) מדידה של שטח הנכס לצורך חיובי הארנונה. בהתאם למדידה שבוצעה, חויב המשיב בתשלומי ארנונה לפי 295 מ"ר ושילם בהתאם.

מוסיף המשיב וטוען כי בשנת 2005, נודע לו באקראי כי במקרים רבים ערכו עובדי המבקשת מדידות שגויות ומשכך החליט לבדוק פעם נוספת את שטח הבית, פנה אל המבקשת וביקש בדיקה חוזרת. בדיקה כזו נערכה והתברר כי שטחו של הנכס הינו 250 מ"ר בלבד ולא 295 מ"ר כפי שנמדד בעבר. ברם, המבקשת נאותה להפחית את תשלומי הארנונה רק לגבי התקופה שמיום 1.1.2005.

המשיב טוען כי חיובו בתשלומי ארנונה מופרזים נבע מרשלנות של המבקשת ותובע כי יושבו לו תשלומי ארנונה ששילם ביתר עד לשנת 2005 (23 שנים ו-9 חודשים), סך כולל של 82,853 ₪ (לפי אומדנא מסוימת).

הבקשה

3. המבקשת עותרת לסילוקה של התביעה על הסף בעיקר בשל העדר סמכות עניינית. טעוני הבקשה הם בתמצית, כדלקמן:

א. שטח הנכס היה ונשאר 295 מ"ר. רפורמה שבוצעה בצו הארנונה בשנת 1989 (בענין אופן חישוב שטח לחיוב) היא שהביאה להקטנת שטח הנכס לחיוב. המבקשת פרסמה הודעה על הרפורמה ברשומות והדגישה זכותם של בעלי נכסים לבדוק את התאמת חיוב הנכס לאור השינוי. המשיב לא פנה למבקשת ולא הגיש מהלך כל השנים השגה או ערר. שתיקתו של המשיב מהלך כל השנים מהווה הסכמה מכללא עם נכונות החיוב והודאה בנכונותו.

ב. מחלוקת בדבר גודל נכס נמצאת בסמכותם הייחודית של מנהל הארנונה וועדת הערר לפי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976, ובסוגיה זו הנישום אינו רשאי לפנות ישירות לבית המשפט האזרחי כמסלול חלופי, שלא על דרך של ערעור על החלטת ועדת ערר לבית המשפט לעניינים מנהליים. בית המשפט לא יזקק לטענות בנושאים שניתן היה להעלות בהשגה ואשר הם נושאים עובדתיים-טכניים ולא נושאים בעלי חשיבות עקרונית או ציבורית.

ג. יש לדחות את התביעה על הסף מחמת התיישנות בכל הנוגע לתקופה שקדמה לשנת 1999.

הסכמה מכללא

4. אין מחלוקת כי המשיב לא הגיש השגה וערר מהלך שנים. השאלה, האם יש בהתנהלות הדברים כדי ללמד על הסכמה מכללא והודאה בנכונות חיוב, היא שאלה ראייתית שיש לבחון אותה לגופו של ענין ואין היא משמשת בסיס לסילוקה של תביעה על הסף.

אגב, המבקשת עצמה סבורה כי שטח הנכס לחיוב, לאחר הרפורמה בצו הארנונה, הוא נמוך יותר מ- 295 מ"ר ומשכך ולו ברמה המילולית, ספק אם ניתן לטעון ל"הודאה בנכונות" שטח חיוב של 295 מ"ר. כך או כך, אין להכריע בשאלה מעין זו בהליך מקדמי זה.

סמכות עניינית (סעיף 3 לחוק הערר וסמכותו של בית המשפט)

5. הטענה המרכזית שהועלתה על ידי המבקשת בבקשתה, היא טענת העדר סמכות עניינית, לנוכח קיומם של הליכי השגה וערר לפי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976.

כללי

6. סעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן – "חוק הערר" או "החוק") קובע -

3" (א) מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:

(1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;

(2) נפלה בהודעת התשלום שמשיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גודלו או השימוש בו;

(3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;

(4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג – שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(ב) אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א).

(ג) על אף האמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), מי שחויב בתשלום ארנונה כללית ולא השיג תוך המועד הקבוע על יסוד טענה לפי סעיף קטן (א)(3), רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה כאמור כפי שהיה רשאי להעלותה אילו לא חוק זה."

בהתאם לסעיף 6 לחוק הערר, הרואה עצמו מקופח מתשובת המנהל בהשגה, רשאי לערור עליה בפני ועדת ערר, ועל החלטת ועדת הערר ניתן לערער לפני בית המשפט לעניינים מינהליים.

7. פסקי דין רבים עסקו ועודם עוסקים בשאלת פרשנותו של סעיף 3 האמור ובהיקף סמכותה של ועדת הערר לפי החוק, למול סמכותם של בתי המשפט. לסיכום המצב המשפטי, ראה פסק דינו מיום 6.2.06 של בית המשפט המחוזי בע"א (ת"א) 2586/03 פז חברת נפט בע"מ נ' עיריית בני ברק (להלן – ענין פז). לריבוי העיסוק המשפטי בענין זה ובעניני סמכות ועדות ערר נוספות, ר' רע"א 3993/05 ש.א.ב. חברה להשקעות ופיתוח בע"מ נ' עיריית באר שבע, החלטה מיום 25.5.06 (סעיף ט').

8. הנושאים הנזכרים בסעיף 3 לחוק הערר, עבורם התווה המחוקק ערוץ השגה וערר לפי החוק האמור, הם נושאים מוגבלים יחסית, וזאת בשונה מהליכים אחרים של השגה וערר לפני גופים מינהליים (הליכים לפי חוק הרשויות המקומיות (ביוב), תשכ"ב-1962, לפי חוק מס רכוש וקרן פיצויים, תשכ"א-1961 ועוד). המאפיין של הטענות המפורטות בסעיף 3(א) לחוק הערר הוא שהן נוגעות לעניינים עובדתיים וטכניים המצריכים לעיתים את בדיקת המצב בפועל. אין מדובר בשאלות בעלות היבט משפטי מובהק, כגון הקריטריונים לקביעת הארנונה או סבירות גובה הארנונה (עע"מ 5640/04 מקורות חברת מים בע"מ נ' מועצה אזורית לכיש ואח', דינים עליון סח 909).

ההלכה המצדדת במתן סמכויות נרחבות לגופי הערר המינהליים, כפי שנפסקה ברע"א 2425/99 עיריית רעננה נ' י.ח. ייזום והשקעות בע"מ, פ"ד נד(4) 481, אינה ישימה במישרין לענין חוק הערר. להבדל בין הליכי השגה לפי חוק הערר לבין הליכי השגה מינהליים אחרים, בהם הטענות אותן להעלות אינן מוגבלות, ולרקע אפשרי לאבחנה, נוכח הרכבה של ועדת הערר ר' עע"מ 5640/04 הנ"ל.

9. כאשר נושא אינו בא בגדרו של סעיף 3 לחוק הערר, ממילא אין אדם מופנה להשגה במסלול שהותווה בחוק הערר ועתירתו כנגד הרשות תתברר באופן הרגיל, בפני בית המשפט האזרחי המוסמך או בית המשפט המינהלי (לפי מבחן הסעד, ר' רע"א 3879/05 עיריית חדרה נ' חג'ג' אמריקה ישראל בע"מ, החלטה מיום 12.7.05; רע"א 6590/05 עיריית אשדוד נ' שמעון צרפתי בע"מ, החלטה מיום 19.9.05; סעיף טז לרע"א 3993/05 ש.א.ב חברה להשקעות ופיתוח בע"מ נ' עיריית באר שבע, החלטה מיום 25.5.06).

מצב הדברים שונה כאשר הסוגיה הרלוונטית באה בגדרם של הנושאים הנכללים בסעיף 3 לחוק הערר.

10. העמדה העקרונית מסורתית של הפסיקה היתה כי כאשר קובע המחוקק מפורשות דרך ייחודית לערעור או השגה על החלטה כלשהי, אזי יש ללכת בדרך אותה התווה המחוקק. הדברים צוינו גם בהקשר חוק הערר. ר' למשל: בג"צ 764/88 דשנים וחומרים כימיים בע"מ נ' עיריית קרית-אתא, פד"י מו(1) 793; ע"א 1130/90 חברת מצות ישראל בע"מ נ' עיריית פתח-תקוה, פ"ד מו(4) 778.

11. במהלך השנים, הוכרה סמכותו של בית המשפט ליתן סעד במקרים מסויימים גם אם רשאי היה האזרח לפנות בהשגה לפי חוק הערר (ע"א 6971/93 עיריית רמת גן נ' קרשין, פ"ד נ(5) 478).

12. בשנת 1994 תוקן חוק הערר והתווספה הוראת סעיף 3(ג) אשר צוטטה לעיל. והוסבר -

"...משנת 1994 ואילך דרך הגנתו של מי שחויב בתשלום ארנונה אינה נחסמת לחלוטין בשל כך שלא הגיש השגה. מי שחויב בתשלום ארנונה ולא השיג תוך המועד הקבוע, רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה שהיה ניתן להעלותה בהשגה. פתיחת הערכאות השיפוטיות הרגילות בפני החייב בתשלום ארנונה נתונה כעת לשיקול"

דעתו של בית־המשפט. כאשר מועלית בפניו טענה המנויה בסעיף 3 לחוק הערר, יש לשקול אם להתיר את העלאתה.

ע"א 4452/00 ט. ט. טכנולוגיה מתקדמת ע"מ נ' עיריית טירת הכרמל, פ"ד נ(2) 773, 779 (ההדגשה במקור).

סעיף 3(ג) מתייחס לכאורה רק לטענה לפי סעיף 3(א)(3), היינו – טענה בדבר החזקה. יחד עם זאת כיום הנחת היסוד בנוגע למכלול הנושאים הבאים בגדרו של סעיף 3 לחוק הערר כי בית המשפט מוסמך לדון בסוגיות אלו והשאלה הינה מתי יעשה בית המשפט שימוש בשיקול דעתו ויתיר דיון כאמור (ר' ענין פז, בפרט סע' 2, 3 לפסק דינו של כב' השופט שנלר).

13. בית המשפט לא יפעיל סמכותו כדבר שבשגרה, כאשר פתוחה בפני התובע דרך אחרת. בנושאים עובדתיים וטכניים תהיה הנטייה להגביל את האזרח להליכי ההשגה המינהלית. הגופים המינהליים־מקצועיים ערוכים לבירור שאלות מסוג זה המצריכות לעתים עריכת מדידות ובדיקת המצב בשטח. לעומת זאת בנושאים עקרוניים ובנושאים בעלי חשיבות כללית וחשיבות ציבורית, הרשות להעלות טענות מסוג זה בערכאות השיפוטיות הרגילות תינתן ביתר קלות. שיקולים נוספים הבאים בחשבון הם מידת מודעותו של האזרח להליכי ההשגה המינהליים ומידת הפגיעה ועיוות הדין שייגרמו לאזרח מחסימת דרכו לערכאות השיפוטיות הרגילות (ע"א 4452/00 ט. ט. ט. טכנולוגיה מתקדמת ע"מ נ' עיריית טירת הכרמל, פ"ד נ(2) 773, 780-779).

14. לאור כל האמור לעיל, כאשר אזרח פונה לבית משפט בתביעה להשבת ארנונה, תחילה יש לבחון האם מדובר בנושא שבא בגדרו של סעיף 3 לחוק הערר ואם התשובה לשאלה זו חיובית, יש לבחון האם זהו מקרה בו ראוי לבית המשפט לעשות שימוש בשיקול דעתו ולאפשר את הדין.

על רקע האמור, יבחן המקרה שלפנינו.

מן הכלל אל הפרט

15. בבסיס תביעתו של המשיב נמצאת הטענה כי שטחו של הבית הוא 250 מ"ר בלבד ולא 295 מ"ר וכי משכך חויב בארנונה ביתר, מהלך שנים. ענין זה מתייחס לגודלו של הנכס ונמצא בגדר סעיף 3(א)(2) לחוק, סעיף המתייחס לטענות לפיהן "נפלה בהודעת התשלום שמשיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גודלו או השימוש בו".

המשיב טוען כי עילות התביעה הן עילות של רשלנות ושל עשיית עושר ולא במשפט וכי עילות אלו אינן בסמכותו של מנהל הארנונה אלא של בית המשפט. טענה זו אינה מוצאת לקבל בכל הנוגע לשאלת תחולת סעיף 3 לחוק הערר. לגבי כל טעות בגודל נכס ניתן לטעון לרשלנות ולגבי כל השגה ניתן להעלות טענה של עשיית עושר ולא במשפט. עצם העלאת טענות מסוג זה אינה מוציאה את המקרה מכלל תחולת סעיף 3 לחוק הערר מקום בו ברור על פני הדברים כי הטענה היסודית היא טענה הנזכרת בסעיף הנ"ל (כמו טענות בענין טעות בגודל, סוג או שימוש בנכס). המשיב עצמו אישר כי "התביעה שהגיש...עניינה העובדתית הינו טעות רבת שנים מצד המבקשת בין אם בחישוב שטח ביתו של המשיב, ובין אם כפי טענתה שלה, בשל גביית תשלומי יתר בשל אי עדכון שטח הבית מאז שנת 1989" (סעיף 6 לתגובה).

16. משנמצא כי הנושא נכנס בגדר סעיף 3 לחוק הערר, יש לבחון האם במקרה המסוים על בית המשפט לעשות שימוש בשיקול דעתו ולאפשר דיון בערכאה אזרחית. בהקשר זה ניתן גם לעיין בטענת המשיב כי עילות התביעה הן רשלנות ועשיית עושר ולא במשפט, וכי אלו הן עילות הנתונות לסמכותו של בית המשפט.

17. לצורך הדיון ניטול את עמדת המבקשת בתיק העיקרי. כעולה מכתבי הטענות שהוגשו על ידה, המבקשת אינה חולקת על כך שהשטח לחיוב מאז שנת 1989, הוא שטח של 250 מ"ר. כלומר, לשיטתה של המבקשת אמנם לא היתה רשלנות במדידה המקורית של השטח (וזו בוצעה כדבעי) ומהלך שנים היה השטח לחיוב 295 מ"ר, אולם השטח לחיוב הופחת לפי הדין, מאז 1989.

לשון אחר, גם אם מקבלים א-פריורי את עמדת המבקשת בענין העדר רשלנות, אין חולק כי שטחו של הנכס לחיוב מאז 1989 הוא 250 מ"ר (בעוד לשיטת המשיב, מדובר בחיוב יתר מאז ראשית שנות השמונים).

18. בהנחה הדיונית (בלבד) שעמדת המבקשת מתקבלת, שאלות שנתרות לדיון הן שאלות כגון: האם במקרה בו העיריה מאשרת כי השטח לחיוב הוא נמוך מהשטח בו חויב הנכס בפועל בשל שינוי שיטת החיוב, ולא הוגשו השגה או ערר, מנוע אזרח מלתבוע סכומי ארנונה ששולמו ביתר, האם די בפרסום ברשומות על מנת להעביר חובת בדיקה אל האזרח, האם יש באמור משום התעשרות שלא כדין של העיריה (ואם התשובה חיובית, האם יש מקום לפטור מהשבה).

19. לאחר ששקלתי את הדבר (ותוך שנתתי דעתי גם לבר"ע 2824/91 עיריית חיפה נ' לה נסיונל חברה ישראלית לביטוח בע"מ, 16.10.91 ובג"צ 764/88 דשנים וחומרים כימיים בע"מ נ' עיריית קרית אתא, פ"ד מו(1) 793, 827-828), מצאתי בנסיבות המקרה שלפני לעשות שימוש בשיקול הדעת ולאפשר דיון בבית המשפט בתביעתו של המשיב.

ודוק: אין באמור כדי לקבוע כי יש לקבל את עמדת המשיב. כל שנקבע לעיל הוא כי הסוגיה תידון במסגרת התיק העיקרי ולא מצאתי לנכון להורות על סילוקה על הסף של התביעה.

סוגיית ההתיישנות

20. התביעה הוגשה ביום 15.2.2006, ומתייחסת לחיובי ארנונה ששולמו מאז ראשית שנות השמונים (תקופה של 23 שנים ו-9 חודשים).

21. תקופת ההתיישנות הרלוונטית הינה שבע שנים (סעיף 5 לחוק ההתיישנות, תשי"ח-1958, להלן – "חוק ההתיישנות"). תקופת ההתיישנות מתחילה מהיום בו נולדה עילת התביעה (סעיף 6 לחוק ההתיישנות). משכך טוענת המבקשת כי בכל מקרה התביעה התיישנה בכל הנוגע לתקופה שקדמה לשבע שנים קודם להגשתה.

22. המשיב סבור כי חל בעניינו סעיף 8 לחוק ההתיישנות ואין לומר כי התיישן חלק כלשהוא בתביעתו.

23. סעיף 8 לחוק ההתיישנות קובע:

"נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות שלא היו תלויות בו ושאינן בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה."

סעיף 8 לחוק ההתיישנות מגמיש את הכלל הברור שקובע סעיף 6 לחוק בענין תחילת תקופת ההתיישנות (ע"א 5964/03 עזבון המנוח אדוארד ארידור ז"ל נ' עיריית פתח תקוה, פסק דין מיום 16.2.06).

הסעיף חל בהתקיימם של ארבעה תנאים מצטברים: נעלמו מן התובע עובדות; מדובר בעובדות מהותיות היורדות לשורשה של עילת התובענה; העלמן של העובדות ארע מסיבות שלא היו תלויות בתובע; התובע לא יכול היה למנוע אותן סיבות אף בנקטו זהירות סבירה. אם התקיימו כל התנאים, ידחה מירוחץ ההתיישנות עד לאותו יום שבו נודעו לתובע אותן עובדות (ע"א 148/89 שיכון עובדים בע"מ נ' עזבון יוסף בליבאום ז"ל, פ"ד מט(5) 485, עמ' 500-501).

24. סעיף 8 אינו מסתפק בכך שהעובדות הרלוונטיות לא היו ידועות לתובע בפועל, על מנת שתידחה תחילתה של תקופת ההתיישנות, אלא מוסיף ומתנה זאת בכך שהעובדות האמורות אף לא היו בידיעתו בכוח (ע"א 7707/01 צורף נ' קופת חולים של ההסתדרות הכללית, פסק דין מיום 24.11.05).

המבחן האובייקטיבי חודד בהצעת חוק ההתיישנות, תשס"ד-2004 (רע"א 1118/06 הראש נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 2.7.06) ובדברי ההסבר צוין כי רק כאשר קיימת אי ידיעה העומדת במבחני סבירות יתאפשר השימוש בעילת ההשעייה (הצ"ח הממשלה תשס"ד 125 [28.7.04] 610, 616).

25. במקרה שלפנינו, העובדה הרלוונטית, היא שטחו של הנכס. המשיב טוען כי רק בסמוך לחודש אוגוסט 2005, נודע לו באקראי כי במקרים רבים ערכו עובדי המבקשת מדידות שגויות. משכך החליט לבקש מדידה חוזרת של הנכס, שבעקבותיה הופחת שטח הנכס לצורכי החיוב בארנונה (כשהמבקשת טוענת, כאמור, כי לא היה כל שינוי במדידת הנכס וכי השינוי בחיוב נבע משינוי בדיון).

27. לאחר שעייתי בחומר שלפני אני סבורה כי הטיעון של המשיב בענין המועד בו נודע לו השטח, הוא כוללני וכי בנסיבות המקרה שלפני אין הצדקה לדחיית מועד תחילת תקופת ההתיישנות.

הנכס נמצא בחזקת המשיב בכל הזמנים הרלוונטיים. המשיב קיבל את שומות הארנונה באופן סדיר (אין טענה אחרת) ויכול היה לבדוק אותן בכל עת. ההבדל בין 295 מ"ר ל- 250 מ"ר אינו הבדל של מה בכך (אם המשיב לא הבחין בהבדל בסדר גודל מסוג זה, יש בכך לכאורה כדי לחזק את עמדת המבקשת כאילו אין הבדל במדידה אלא הבדל בשיטת החיוב). לא היתה כל מניעה, ולא נטען כי היתה מניעה, לבדוק את נכונות החיוב, לבקש מדידה חוזרת של הנכס או לבצע מדידה של הנכס באמצעות איש מקצוע מטעמו של המשיב. המועד בו החליט המשיב לבקש מדידה, הוא למעשה מועד אקראי והיה נתון בידיו. טענת החשד במדידה שגויה יכולה היתה להיות מועלית בכל זמן שהוא (ע"א 3602/97 **נציבות מס הכנסה נ' שחר**, פ"ד נו(2) 297, 317-319; ע"א 6095/97 **ישראל איטר בע"מ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ**, פ"ד נו(4) 721, 728; ע"א 2242/03 **אורה אברהם נ' עדנאן רשדא**, 18.7.05). השנים הרבות אשר חלפו מאז המדידה הראשונית מביאות לקושי בשחזור המצב העובדתי הראשוני ובהוכחת ההתרחשויות, ענין העומד בבסיס הרעיוני של דיני ההתיישנות ויש לו חשיבות ספציפית במקרה דנן שכן הצדדים מעלים טעונים עובדתיים סותרים לגבי מדידה שבוצעה בראשית שנות השמונים.

(לדעות שונות בערכאות הדיוניות בענין הסתמכות אזרח על הודעות הרשות ואי בדיקתן כבסיס לתחולתו של סעיף 8 לחוק ההתיישנות, ר' למשל: ת.א. (ת"א) 37370/05 בש"א 176922/05 **עיריית תל אביב נ' שמאי**, מיום 16.1.06 למול ת.א. (ת"א) 17107/03 **בכר נ' עיריית רמת השרון**, מיום 3.1.05).

28. לאור האמור לעיל ובנסיבות המקרה שלפני, אין מקום לדחיית תחילת תקופת ההתיישנות. התביעה התיישנה בכל הנוגע לתקופה שמעבר לשבע שנים קודם להגשתה.

סיכום

29. הבקשה מתקבלת בחלקה כמבואר לעיל. הוצאות הבקשה יבואו בחשבון בפסיקת ההוצאות בתיק העיקרי.

בשים לב לצמצומה הכספי של המחלוקת מחד גיסא ולהיקף ההוצאות הצפויות בהמשך מאידך גיסא, מוצע לצדדים להסמיך את בית המשפט לפסוק בתביעה לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד – 1984.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

תמר אברהמי 54678313-159912/06

ניתנה היום ו' באב, תשס"ו (31 ביולי 2006), בהעדר.

תמר אברהמי, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה